

beidet for at tilveiebringe en Overenskomſt, ſom jeg er enig med ham i at anſe for meget ønſkelig; thi hvor vidt den Kriſe, vi gaa imøde ved, at Thingene vedtage forſkjellige Udgaver af Finantsloven, vil række, kan ingen af os beregne. Jeg er enig med det ærede Mindretal deri, at vi fra begge Sider burde ſtrække os ſaa vidt, vi kunne, for at undgaae det; det ærede Mindretal har nu gjort Sit eſter bedste Overbeviſning, det paaſkønner jeg, men jeg beklager, at det har ſtaaet ſaa ene.

Saſle: Jeg ſkal indſtrænke mig til at henviſe til Betænkningen. De Stridspunkter, ſom ere blevne nævnte af den foregaaende ærede Taler, ere jo i Mindretallets Betænkning udførlig blevne omtalte, hvor ligeledes det Standpunkt er blevet forſvaret, hvorpaa Mindretallet ſtaar. Jeg ſkal derfor ikke opholde Thinget, og jeg finder heller ikke Anledning til at beſvare, hvad den ærede Ordfører udtalte, ſom laa noget længere fra Betænkningen. Jeg tror, at det Alſammen er beſvaret i den Betænkning, ſom Mindretallet har afgivet.

N. Madſenſen: Som det vil ſes af Betænkningen, foreligger der fra Fællesudvalget tre Indſtillinger. Den ene er udgaaet fra et aret Medlem i Folkethinget og mig, alſaa det mindſte Mindretal, ſom kunde gives, naar begge Thing ſkulde være repræsenterede. Det er gaaet os, ſom det ſaae tidt gaar, at den, der viſer en vis Medgjørighed, i Reglen faaer Bant fra alle Sider. Iakſald er det Forſøg paa at tilveiebringe en Overenskomſt, ſom vort Mindretal har gjort, miſlykket. Naar det nu er ſaa, er det jo en Selvfølge, at jeg fra mit Syn paa Sagen trækker mig tilbage fra det meglende Standpunkt og ſtiller mig fuldſtændig i Række med mine tidligere politiffe Meningsſæller. Jeg var ſaa enſfoldig at tro, at det, der laa Regjeringen meſt paa Sinde, var at tilveiebringe et Dyrtdiſtillæg og ſaa et Pantferſtib. Jeg troede ikke, at Univerſitetsſpørgsmaalene havde været af den Beſtafenhed, at det var den egentlige Kjerne i hele Striden. Univerſitetet ſom ſaadant lider ikke nogen Stade paa en eneſte Dye; det er fuldſtændig bevist ved en Regjeringskommiſſion, at Midlerne ere Statens. Der er paa Finantsloven bevilget alt det, ſom Regjeringen niſſer for indværende Aar til Univerſitetet, men Mellemværendet er: Af hvilken Kaffe ſkal det tages? Det er hele Striden. Jeg vil dog henvende mig med et Par Ord til den ærede Regjering og ſpørge, hvad Regjeringen tror, Enden egentlig vil blive paa det Forétagende. Tror Regjeringen virkelig, at den vil vinde Laurbær ved at forſætte med en Kamp og paa den Viſ; ved at behandle Finantsloven, den Lov, hvorefter hele Statshuſholdningen ſal føres, ſom en Vold, der ſpilles med ligefom naar

vi spille en anden Lærning ud? Er Regjeringen af den faſte Overbeviſning, at den og den alene veed, hvad der tjener Landet? Kunde Regjeringen ikke faae iſinde at lytte til de Røſter, ſom ere komne frem baade i dette og i det andet Thing? Kunde Regjeringen ikke faae iſinde at gjøre ſig ſelv det Spørgsmaal: Mon det ikke var bedre, om vi lode andre Mænd komme til at prøve, om der ikke var Mulighed for, at det ſaa kunde komme til at gaa paa en anden Viſ? Jeg for mit Vedkommende gaar hjem med den ſtørſte Bedrøvelſe. Udbrig havde jeg troet, at et Maſtineri paa den Viſ og i den Grad kunde blive ødelagt og miſbrugt. Det vil blive et Særſyn at ſe, at formodentlig kun den ene Del af Rigsdagen, Folkethinget, ſkal ſtilles op paa Valgtribunen og ſkal til at fortælle om de Stridspunkter, her foreligge. Naturligviſ, den Ene kan give den Anden Skylden, men tilſidſt har Regjeringen dog Anſvaret for at føre an og ſørge for at faae Sagerne til at gaa; Regjeringen kan virkelig ikke undſkyldes ſig med, at den ingen Finantslov kan faae, fordi Thingene ikke kunne komme overens. Regjeringen har den uafvejelige Aligt og det beſtemte Anſvar, at den ſkal holde Maſtineriet til at gaa i den Orden, ſom Forfatningen har tænkt ſig. Men det er en Mærkelighed, at Alting bliver næſten vendt paa Hovedet (Hør! Hør!) Ja, hør kun, hvad jeg har at ſige. Det er naturligviſ mig en Tilfredsſtillelſe. Jeg taler ikke, fordi jeg har Lyſt til at tale, men fordi jeg har Trang til at tale. Jeg kom ſom ſom ſom ind i dette Thing for omtrent en Enes Aar ſiden. Da gik Ordene ud paa, at Regjeringens og Landsthingets Opgave ſkulde fortrinſviſ være med Hensyn til Finantsloven at holde den ren ſaavidt mulig for Toiſtepunkter. Ikke ſaa Gange er det blevet udtalt fra de ledende Mænd i Landsthinget: Vi maa tale ſaalcenge, ſom vi ville, om Finantsloven og om Ligeberetigehede mellem de to Thing, men til Syvende og Sidſt maa vi erkende, at det ſtørſte, ſom vil bevilge det Mindſte, er det ſtærkeſte. Og jeg ſpørger i dette Diebtik: Hvilke Midler har Regjeringen til at fremtvinge en Bevilling, ſom den ene af Rigsdagens Afdeling ſiger Nei til? Hvilke Midler har Regjeringen til at ſtaffe Ombedsmændene Lønningſtillæg, ſom Folkethinget ikke vil gaa ind paa? Hvilke Midler har den til at bygge et Pantferſtib for, ſom Folkethinget ikke vil gaa ind paa, og hvilke Midler har den til at forandre Stillingen med Hensyn til Univerſitetet? Jeg kjender intetſomhelſt Midde uben Forhandling, og ſaa kommer Regjeringen til det fortviulede Reſultat at opløſe og atter at opløſe og blive ved med at opløſe Folkethinget og bringe Landet til at ſtaa i ſaadant et Urede! Mon det er rigtigt, tilbørligt ligeoverfor Konge, Fædreland og Folk at ſtyre paa ſaadan Viſ? Var det Hensigten, da vi fik den frie Forfatning, at en Regjering ſkulde ſtille